

BROKILON

Petr Heteša

NECROBOX

Copyright © 2023 by Petr Heteša

Cover © 2023 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2023 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-548-9

Petr Heteša

Necrobox

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2023

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie
Co to žere a kde to spí (edice Evropská space opera)
Yarminův syndrom
Universalchymie
Necrobox

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

1.

„Tak copak asi teď dělá moje kočička rozkošná? Nenudí se v té dubové rakvi?“ zeptal se Andy Gardiner vycpaného vztyčeného medvěda s vyceněnými tesáky, stojícího vedle kamenného stolu. „Nudí. Možná je na čase, abys ji rozveselil,“ odpověděl si sám, protože medvěd se k tomu ani po pěti vteřinách neměl. „Jasně... je na čase ji rozveselit.“

Postavil dopitou číši z lesního skla na stůl a vstal. Upravil si vysoký stojatý límec černého pláště a pak se ještě zkontroloval v benátském zrcadle osazeném v bohatě profilovaném zlatém rámu. Vypadal dobře, ba přímo skvěle. Určitě se jí bude líbit. Zakřenil se do zrcadla. Nespěchal. Těšil se. A čím delší ta těšící chvíle bude, tím líp. Ostatně nebylo kam spěchat. Neuteče mu.

Tahle holka je nová a byl zvědavý, jak bude vypadat. Jeho požadavek byl maximálně šestnáct let, dlouhé světlé vlasy (ale ne čistá blondýna) a hnědé oči. Dal za ni majlant, a jestli bude mít i dál takovou spotřebu, bude muset požádat Kirsty Allenovou

o půjčku. Což by asi nebyl problém, má pro něj slabost. Bodejť by taky ne, když je tak příšerně protivná a on je jeden z mála, kdo je ochotný dát si s ní odpolední čaj.

Vyšel z trůnního sálu do chrámové lodi zaklenuté složitou žebrovou klenbou. Na druhou stranu k apsidě to má přesně šedesát kroků. To už měl spočítané. Šedesát kroků, během nichž se opět rozčílí, jak mu to zmršili. Chtěl Draculův hrad a myslel si, že tím je požadavek jasně technicky specifikován. Jenže ti pitomci si nejspíš promítli všechny filmy s Draculou a vyšla jim z toho tahle příšerná slátanina. V mezilodních arkádách rostly ze země fiály posázené kraby a ukončené křížovou kytkou (panebože, ty snad měly být venku na vrcholech bočních pilířů) a anglickou gotiku smíchali s manuelským stylem, zasaženým maurským vlivem, zeměpisně vzdáleným tisíce kilometrů. To se ani nenamáhali otevřít Wikipedii, pitomci? Přitom ho to stálo, jako by si snad nechal postavit celé město. Prostě z něj jen potřebovali vytahat peníze, blbové.

Naštěstí už měl svých šedesát kroků za sebou a začal sestupovat po prošlapaných točitých kamenných schodech do sklepních katakomb. Ty se jim naštěstí povedly. Hotové bludiště úzkých klenutých chodeb, na jejichž stěnách visely pavučiny a ze stropu sem tam nějaký ten netopýr. Jo, tohle už bylo dobré. Před třemi měsíci tu jednu z těch holek honil. Utekla mu z rakve. Nebylo to ale žádné nedopatření. Nechal víko pootevřené záměrně. Prostě změna. Chtěl ji honit. Chtěl, aby se z té rakve dostala, vylezla ven a všude kolem spatřila vybělené lidské kosti a lebky. Stály ho skoro stejně, jako by kupoval živé lidi. Do pavouků vrazil tisíc dolarů a dostal jich jenom patnáct (chtěl chlupaté a co největší). Vydřiduši. Ale stálo to za to.

Ještě teď mu v uších jako rajska hudba znělo její hysterické ječení. Honili se v těch katakombách asi půl hodiny, než klesla vysílením a hrůzou na konci slepé chodby. A pak teprve stanul

před ní a ukázal se jí v celé své kráse. Roztáhl nad ní svůj černý plášť, takže vypadal jako netopýr. Neměl pod ním vůbec nic, jenom tu svoji krásu. Ta ji zasáhla takovou silou, že oněměla a oči jí plavaly až někde nahoře pod pavučinovou klenbou. Jo... to se mu fakt povedlo. Ale vydržela mu jen tři měsíce. Možná se nechal příliš unést. S touhle bude muset být opatrnější. Nemůže zase tolik utrácet.

Prošel katakombami do kobky o rozměrech pět krát pět metrů, kde kromě nízkého mramorového katafalku s rakví nebylo nic. Vlhké kamenné stěny osvětlovalo mihotavé světlo čtyř loucí. Tohle se jim taky docela povedlo. Víko černé rakve bylo zajištěné čtyřmi západkami a byl k němu přichycený řetěz, visící na kladce ze stropu. Už teď cítil, že má počínající erekci. Odjistil uzávěry, chytil volný konec řetězu, zavřel oči a začal vytahovat víko rakve. Ten randál, jak se jednotlivé ocelové články nahoře překlápěly přes kladku, byl příšerný a božsky hrůzostrašný. Miloval ten zvuk. Teprve když usoudil, že víko už bude možná metr nad rakví, oči otevřel. Byla přesně podle objednávky. Světlé vlasy, ale ne čistá blond, a hnědé oči. Doširoka vytřeštěné hnědé oči. A byla nahá. Ostatně tak to v objednávce stálo.

2.

Vypadl jsem z metra na Lexington Station a ten zbytek musel dojít po svejch. Ostatně bylo to nějakých dvě stě metrů, tak se to dalo. Barák dislokovaného pracoviště FBI (sekce organizovaného zločinu) trčel na Russell Street, kousek od Marylandského stadionu, a jeho dobronzová zbarvenej plášť z tvrzeného sendvičového skla měl vydržet i zásah protitankovou střelou. Tak nám to aspoň říkali. Zažít bych to ale nechtěl. Dole si mě (kromě kamer) prověřila baterie senzorů, od lokátoru biowaru

až po analyzátor stop elektronický aktivity, a kebuli mi možná prohrábly i kvantový tunelující nanočástice.

Můj mobil mezitím vyblil, komu jsem co včera večer slíbil, koho jsem poslal do hajzlu a s kým jsem spal (včera s nikým). Bezpečnost především. Sára za recepčním pultem z kobaltového skla měla dneska vlasy jako z aramidovejch vláken vyztužené pryskyřicí a povinně ranní úsměv, abysme hned při vstupu do toho pekla nebyli otráveni. Já byl otrávenej i přesto, protože mě to postihuje každý ráno (to pondělní zvlášť a nespraví to ani Jack Daniels). Sára by se mohla řehtat jak klaun a bylo by to stejný. Prostě pondělí je vždycky sračka.

Ve výtahu nás jelo pět. Mark Howe z technického zabezpečení s Ronym Tockerem řešili včerejší utkání Blackhawks a Nira Kerrová svý malachitový nehty. Nahoře jsem pak řekl *čauky* vychrtlý Lise Monhartový a prošel kolem kuchyňky, ve který už jely kávovary na nejvyšší výkon.

V kanclu nás dřepí šest a mým příchodem se jeho kapacita vždycky uzavře na plnej počet. Hodil jsem sako na věšák a svalil se do svý otočný židle. Přiblížila se Margita s kafem a typickou kokosovou vůní (prý nějaká poslední Paříž). Kafe mi postavila na stůl a kokosovej ráj si odnesla zpátky k tomu svýmu.

Za prosklenou stěnou se válely těžký bouřkový mraky a bylo jen otázkou času, kdy si rozpárají břicha o naše transmisní stožáry na střeše a začne chcát. Klasický depkový pondělí. Zapnul jsem komp a sáhl po kafi, protože teď bude nejmíň půl minuty trvat, než si umělá inteligence ve sklepě prověří moji totožnost a uzná, že mě může pustit do systému.

„Poslala jsem ti protokol ohledně toho Marcuse,“ ozvala se Tamyra od vedlejšího stolu.

„Jo. Něco zajímavýho, co bych neměl přehlídnout?“

„Kličkuje, svině. Je na tobě, aby mu to bylo houby platný.“

„OK.“

„Hele, hlídáte někdo tu Mary Kae?“ slyšel jsem Marka.

„To je kdo?“ zeptala se Margita.

„Kontejnerová loď pod tchajwanskou vlajkou. Zítra bude tady v dundalském přístavu.“

Otráveně jsem zvedl ruku a dal si dalšího loka ranního kafe.

„Šéfovi na tom dost záleží. Máš tam hlídací psy?“ zeptal se Mark.

„V klidu. Zatím jsou v kotcích, ale zítra ráno tam budou.“

Komp konečně ožil a popřál mi hezké pondělí. To si dělá prdel. Naťuknul jsem Baltimore Sun, protože by byl zločin zne-
světit první ranní kafe prací. Na rameni jsem ucítil čísi ruku. Otočil jsem se. Kaštanové vlasy, karamelové oči. Laura Lawe-
rová z protikorupčního.

„Měl bys chvilku? Potřebovala bych poradit.“

„Poslouchám.“

Zarazila se.

„Myslela jsem jako... jako třeba na terase.“

„Jo, to je tak intimní?“

Debi od vedlejšího stolu evidentně zbystřila.

„Možná,“ řekla.

„No tak jo.“

Dal jsem si ještě hlt kafe a vstal od stolu.

3.

S Laurou Lawerovou mám problém. Protikorupční má kancel
hned vedle nás, sedí jich tam taky šest, a když si potřebuju dát
camelku, musím tím jejich kancelem projít, protože je přes něj
přístup na velkou terasu, kterou my nemáme. Ze začátku mě
to fakt děsně vytáčelo. Ale jenom chvilku. Teď už mi to asi tak
rok nevadí. Beru tu cestu jako okysličení mozku, jakési jeho

povzbuzení a odpoutání od neřešitelných problémů, kterých řeším víc než dost.

No a celá ta finta je v tom, že musím vždycky projít těsně kolem Lauřina stolu. A v tu chvíli si ji nepředstavuju u klávesnice za kompem, ale v úplně jinejch situacích a pozicích. Laura totiž naprosto dokonale zapadá do mé erotický matrice, kterou má každej chlap nastavenou jinak a která definuje ideální parametry sexuálního partnera. A datová analytička Laura Lawerová svojí postavou prostě zapadá přesně do tý mé.

Nemá figuru z lifestylovejch časáků nebo modelingovejch agentur. To určitě ne. Pokud jde o tenhle ideál, asi by neprošla. Ovšem kdybych byl šéfem Playboye já, byla by na první stránce každého druhého čísla (a co teprve uvnitř). Nejde o žádnou vychrtlínu. Její kostra je obalená dostatečným množstvím všeho, co na ni patří (možná někde i trošku víc), ale hlavně – má širší boky, a tím pádem i zadek, přecházející v dobře vytvarovaný silnější stehna, což je přesně ten element, co dokonale zapadá do tý mé erotický matrice.

Lauřina tělesná ozubená kola zapadají přesně do mého tělesného hodinového stroje. Její úžasně vytvarovaný dílky složitýho puzzle jsou přesně ty, co chybí v mém nedoskládaným obrázku tužeb. Nikdy kolem ní nedokážu projít jen tak (jako kolem všech ostatních), aniž by byly vyburčovány mé erotický čidla, okamžitě generující erotický představy.

Jsem si naprosto jistej, že má ráda sex. Takhle stavěný tělo musí mít rádo sex, protože právě proto bylo přírodou vymodelovaný takhle. Pro sex. Zeptat se jí na to ale nepřipadalo v úvahu. Přece jen jde o kolegyni z práce. V mejch nikdy neověřenejch představách nosí bavlněný kalhotky. Světlý. A představu jejich širších boků a hýždí ve světlejch kalhotkách zvyšovala frekvenci mého tepu a doháněla mě k nejrůznějším fantaziím. Ženský tělo jenom v kalhotkách prostě zbožňuju. Má totiž

v sobě ještě pořád obrovské kus toho největšího tajemství a já mám tajemství rád, protože generuje další a další představy, co se může objevit po jeho odhalení.

A zatímco směrem na terasu jsem přicházel za jejími zády, zpátky jsem ji naopak míjel zepředu. Tím jsem si vždy potvrdil, že její prsa odpovídají zbytku postavy a i ony dokonale zapadají do mé erotické matrice. Ty jsem si představoval v částečně průhledný noční košili (aby byl zase zachován kus tajemství), a když jsem pak konečně došel ke svému stolu a posadil se, byl jsem dokonale okysličený. Nikdy jsem jí to neřekl. Nevěděla, že mě několikrát denně okysličí.

4.

Přeletěl jsem pohledem agresivně naježený město (barák Maryland Bank musel vymejšlet někdo s těžkou depkou) a pak se zády opřel o chromovanou trubku zábradlí. Vytáhl jsem si z bama z balíčku camelku a zapálil si. Laura si strčila ruce do kapsy upnutých riflí a opřela se o chrom hned vedle mě. Bylo mi blbý se podívat, ale bylo mi jasné, že ten její úžasné nádherně dynamické zadek tu trubku určitě pohltil celou. Už jsem měl zase zvýšený tep. Šířila kolem sebe zvláštní vlnění, který by proměněný ve zvukové vlny křičelo: *Sex!*

Pomaloučku jsem před sebe vypustil kouř a měl dojem, že se tvaruje v barokní balustrádu, a v další chvíli se ten tvar přeměnil v Lauřiny dokonale vysoustružený stehna.

„Mám něco strašlivého a nevím, co s tím,“ slyšel jsem její hlas a snažil se dostat zpátky do reality.

„Myslíš jako nějakou nemoc?“ poznamenal jsem rádoby vtipně.

„Myslím to vážně, Jone,“ řekla trochu dotčeně. „A mohlo by se to týkat i tebe, protože jsou v tom drogy. Kromě jiného.“

„A to jiný je co?“

„Všechno... Všechno, co není legální a generuje obrovské prachy. Obchod s bílým masem, vlastně nejenom s bílým. Praní špinavých peněz, černé cigarety, černé sázky, kasina, farmaceutický průmysl. Prostě nadnárodní megabyznys.“

„Pak máš šanci na povýšení, ne?“ řekl jsem a vypustil před sebe další líně se převalující camelkový kouř. Tentokrát se vytvaroval do hýždí (samozřejmě Lauřiných), který se začaly pomalu roztahovat a...

„Je to megabyznys, čemuž odpovídají i figury, které jsou do něj zapojené.“

„Takže megafigury,“ poznamenal jsem.

Lauřiny hýždě rozfoukal vítr ještě dřív, než se otevřely úplně.

„Jo, megafigury. A některé operují i ze záhrobí.“

Překvapeně jsem se na ni otočil. Vlastně jsem ji až doteď pořádně nevnímal. Můj mozek odpovídal jen mechanicky, protože byl zaměstnaný jejími erotickými vibracemi.

„Jak to myslíš?“

„Je to na delší vysvětlování. Můj hlavní problém je, že nevím, jak s tím dál. Nevím, komu věřit. Aby to totiž fungovalo, a jako že to fakt funguje, musí do toho být zapojená spousta hodně vlivných lidí z nejvyšší státní administrativy. Takže předpokládám i z FBI.“

„To myslíš jako že i tady od nás?“

„Nevím, jestli i tady od nás. Možná ne. Možná spíš z vyššího stupně. Což ale znamená, že když to začnu řešit, tak potom stejně...“

„Chápu,“ přerušil jsem ji. „Nikdy se to nepodaří dotáhnout do konce. Navíc to zpětně ohrozí všechny, kdo do toho strčili čumák.“

„Přesně tak,“ přikývla.

„Hm... takže mě vlastně žádáš, abych do toho strčil čumák i já.“

„Sama si na to netroufám.“

Zaklonil jsem hlavu. Kdyby tak věděla, že bych nejradši strčil čumák do ní... Tu nabídku prostě nešlo odmítnout. Zadíval jsem se na ni.

„Povíš mi o tom něco víc?“

Zavrtěla hlavou.

„Tady ne. Už jen to, že nás teď zabírají tři kamery, mě znerózňuje.“

„OK. Co navrhuješ? Kavárna? Bar?“

„Ne. Radši někde v soukromí.“

Panebože, je možný, aby mě zrovna v posraný pondělí potkalo takový štěstí?

„U tebe, nebo u mě?“

„Raději u tebe,“ hlesla.

„Víš, kde bydlím?“

„Našla jsem si to v databázi.“

„Dnes v osm?“

„Raději v deset.“

„Nějaký víno?“

„Ani náhodou. Jde o pracovní schůzku,“ podívala se na mě přísně.

„Jasně. Takže kafe.“

„To by šlo,“ řekla, odpoutala se od zábradlí a kráčela zpátky do baráku.

Já ještě zůstal, hypnotizovanej nesmírně erotickejma pohybama jejího dynamickýho barokního zadku, kterej dnes večer budu mít v bytě. Už teď jsem ho cítil v prackách. A pak i svůj čumák, zabořenej... Prosklený dveře se za ní zavřely a zrcadlilo se v nich jen to pitomý město s pitomejma barákama. Žádný horký baroko, ale ostrý studený hi-tech. Zatřepal jsem hlavou.

Blbečku, k tomu nikdy nedojde. Stejně se ale stavím pro nějaký víno. Co kdyby?

5.

Za prosklenou stěnou z vrstveného trojskla se táhly stovky nekonečných kilometrů sněhu a ledu a dvaatřicetiletá Judith Millneová (projektová manažerka) nechápala, proč jim aspoň chodby nevymalovali barevně. Už z té bílé bláznila. A to dokonce tak, že ze svého šatníku vyřadila všechno bílé (včetně kalhotek). Moc to ale nepomohlo.

S těmi černými myšlenkami v bílém světě dvakrát tukla na dveře s označením *Ředitel* a vstoupila dovnitř, aniž by čekala na vyzvání. Aran Glassar měl něco přes šedesát a jemu asi bílá nevalila, protože měl bílé vlasy i obočí. Nejspíš mimikry, pomyslela si, protože o zařízení na severozápadním cípu Grónska, kterému šéfoval, moc lidí vědět ani nemělo.

Z druhé strany jeho stolu potom seděl ještě Daniel Carbo, pětapadesátiletý vedoucí inženýr provozu a technického zabezpečení, který pro změnu neměl žádné vlasy.

„Omlouvám se,“ hlesla Judith hned ve dveřích, „ale zdrželi mě na lidských zdrojích.“

Posadila se vedle Carba a urovnala si sukni (sytě červenou, která v té bílé záplavě křičela jako krev).

„Tak abychom to neprodužovali,“ ujal se okamžitě slova nabručený Glassar. „Předpokládám, že jste četla e-mail od Andre Mediny.“

„Jo. Není spokojený s holkou, kterou jsme mu dodali. Připomínám, že je přesně podle jeho požadavků. Chce si koupit novou. Už jsem mu psala, že to není žádný problém.“

Glassar se podíval na Carba, pak se opřel do otočného křesla a dal si ruce za hlavu. „Technicky to problém samozřejmě

není,“ zamumlal. „Ale nevím, jestli jste mu dobře rozuměla. On má představu, že nám tuhle vrátí. Že mu ji prostě jen vyměníme.“

„Jakože nějakou reklamaci?“ zeptala se Judith pobaveně. „Blbost,“ prohodila. „Dobře ví, že tohle neděláme. Nic si zpátky nebereme. Anebo ji klidně vezmeme zpátky, ale tu novou si musí koupit. Žádná výměna použitého zboží.“

„Jasně,“ odsouhlasil Glassar. „Tak to opravdu funguje. Ale přece jen jsem uvažoval o určité variantě, že kdybychom si ji zpátky vzali, mohli bychom si ji nechat pro Gardinera. Ten má přece docela velkou spotřebu. A předpokládám, že tak za měsíc si bude chtít koupit další. A ten nám ji nevrací.“

„Hnusnej úchyl,“ zavrčela Judith znechuceně.

„Úchyl, ale platí,“ odpověděl jí Glassar s úsměvem.

„Takže pokud tomu dobře rozumím, chcete mu vyhovět.“

Glassar přikývl.

„Jestliže kdyby se tato šaráda povedla, nebyla by to pak pro nás žádná ztráta. Vlastně bychom tu kočičku prodali dvakrát. Ale jednu dáme Medinovi zadarmo. De facto mu ji zaplatí Gardiner. Vyjde to nula od nuly.“

„No, pokud pro to máte osobní důvody...“

„Pan Medina je spolehlivý klient,“ vložil se do hovoru Carbo, který až dosud mlčel.

Proč ten tady sedí? napadlo Judith. Ti dva určitě s Medinou něco pečou. A víceméně jí došlo, že už se stejně rozhodli a že se jí vlastně na nic neptají. Jen jí to oznamují.

„Musela bych prověřit její profil, jestli se do Gardinerova pekla bude hodit. Většinou má na ty holky určité požadavky, podle kterých pak...“

„To už bych nechal na vás. Možná byste ho mohla i nějak navést, sama mu nabídnout něco, co ještě neměl.“

„Kolik je té Medinově holce?“

„Devatenáct,“ sdělil Carbo.

Otočila se na něj. Nesnášela ho. Ani pořádně nevěděla proč. Možná z něj cítila zápornou energii, negativní auru.

„Pro Gardinera možná bude trochu stará,“ zavrčela.

„Řeknete mu, že má sedmnáct.“

„Proč to s ním neproberete sám?“

„Od vás to určitě vezme líp,“ usmál se slizce.

6.

Bylo deset minut po desátý a Laura nikde. Chápu, že ženský nikdy nemůžou přijít včas, ale deset minut bylo i na mě dost. Mohla aspoň poslat textovku. Měl jsem děsnou chuť na camelku. Poslední jsem měl někdy před hodinou a další už jsem si nechtěl dávat – kdyby došlo k tomu, k čemu jsem ve svejch vizích směřoval, nechtěl jsem jí funět mezi ňadra nikotinový molekuly. Některý ženský jsou na to háklivý. A kdybych si teď zapálil, určitě by zrovna zazvonila a to bych možná ani nestihl výplach Jackem Danielsem.

Otráveně jsem se svalil do křesla, vzal ze stolku mobil a místo něho tam hodil nohy. Navolil jsem její číslo. Zvonilo to, ale nebrala to. Že by si to rozmyslela? Ale to by snad dala vědět, ne? Vlastně jsem ji vůbec neznal. Jasně že jsme si na chodbě řekli *čauky*, sem tam jsme prohodili nějaký společenský fráze v kuchyňce nebo ve výtahu (*Taky nesnášíš pondělí? Jo, zakázala bych ho*).

Znal jsem jenom její postavu. A to dokonale. Kdybych uměl kreslit, nakreslil bych ji zpaměti a ze všech stran. Nahou. Mám totiž fotografickou paměť. Jediné, co bych si musel vymyslet, by byla velikost bradavek. A taky to, jestli je dole úplně vyholená, nebo jen (jak říkají ženský) upravená. Ale pokud by i v tomhle směru měla zapadnout do mé matrice (a věřil

jsem, že zapadá), tak by nebyla vyholená ani upravená. Miluju chloupky. Zvlášť tam dole. Do prdele...

Znovu jsem fuknul na její číslo a přiložil si mobil k uchu. Zvonilo to, ale nic. Znechuceně jsem ten krám hodil na stolek. Bylo deset dvacet. Zvedl jsem se a začal chodit po pokoji jako vzteklej tygr. Skoro jsem lezl po zdi. Přešel jsem k oknu a zahleděl se na noční město. Zasraný Baltimore.

Vzdal jsem to v půl jedenáctý. Jsem poměrně trpělivej, ale co je moc, to je moc. Zapálil jsem si i přesto, že jsem pořád doufal, že se rozezvoní zvonek. Teď už by mi ale vůbec nepřišlo blbý funět jí mezi ňadra nikotinový molekuly, protože měla přijít včas. Nepřišla ani potý, co jsem to típl. Hodil jsem do sebe panáka Jacka a opustil byt.

Podnik Amira Abu-Warda (už jednou měl problém s drogama, takže jsem ho znal) se jmenoval *Hot Bagdad* a nacházel se na Royal Farms, což je jenom o dva bloky vedle. Na fasádě je přes dvě patra namalovanej minaret, až nápadně připomínající ztopořenej penis, a vedle něj ženská, zahalená od hlavy až k patě v nikábu, ve kterým měla vystřiženej průzor pro oči a pak ještě jeden další v místě, kde se nohy sbíhají v tělo. Půvabný islámský umění.

V hlavním vstupním baru se pral kouř z cigár s kouřem z thajskéjch vonnejch tyčinek a tou hustou mlhou se snažilo prodrat mdlý světlo ze zaprášenejch žárovek rozvěšenejch pod stropem. U tyče se svíjela šikmooká Japonka, za barem se kroutily dvě černošky a u pravý stěny bylo dokonce místo s několika modlitebníma koberečkama, kdyby někoho náhodou přepadlo nutkání poklonit se Alláhovi zrovna tady a teď.

Volný holky všech barev vlasů a kůže, znuděně posedávající v koženejch sedačkách, byly načančány a lákavě vytuněný, většinou ve spodním prádle doplněným síťovanejma

punčochama nebo pštrosím peřím zastrčeným za lem kalhotek. Přešel jsem k baru a objednal si Jacka Danielse a camelky.

„Jestli jste přišel jenom na panáka,“ spustila na mě vysoká černoška se zlatým piercingem v nose, „tak...“

„Nepřišel jsem jenom na panáka. Ale začnu tím.“

„Budete pak mít nějaké speciální přání?“

„Zrzavá běloška.“

„Může být Němka?“

„Nic jinýho zrzavýho tu nemáte?“

„Možná jste měl zajít na odchytovou stanici opuštěných zvířat.“

„Možná to udělám.“

„Byla by tu Polka.“

„OK, to беру.“

Sáhla po mobilu.

7.

Judith opustila jídelnu (italské rizoto s mořskými plody, docela to šlo) a na chodbě narazila na Carba. Chtěla netečně projít kolem, když se ozval:

„Neměla byste chvilku?“

Otráveně se zastavila.

„Ještě jsem s Medinou nemluvila.“

„Ne kvůli Medinovi, kvůli Critchellovi.“

Překvapeně se na něj podívala.

„Co je s ním?“ zbystrčila.

„No...“ Carbo si rozpačitě pohladil lysinu. „Včera jsem si dal půlhodinku na simulátoru.“

„A co? Nefungoval?“

„Ale fungoval... Myslím na tom sexuálním.“

„Aha... a vy myslíte, že stojím o vaše zážitky se sexuálním simulátorem?“

„Ne. Jak říkám, jde o Critchella. Byl tam hodinu přede mnou. A zapomněl vymazat subjekt, se kterým si užíval.“

Vůbec netušila, co jí tím chce ten pitomý Carbo sdělit.

„No a co? Mně je úplně jedno, jestli to dělal anglické královně nebo opici. Vzhledem ke klientům, se kterými tu musím pracovat, jsem na úchytky zvyklá.“

„Dělal to s vámi.“

Judith na něj vyvalila oči. „Prosím?“ Chvilku nevěděla, jestli si z ní Carbo dělá srandu, nebo to myslí vážně. „To vám říkal?“

„Neříkal. Ale zapomněl vás vymazat. Soubor má označení Judith M – domina.“

„To může být úplně jiná.“

„Jasně že jo, ale já si fuknul na úvodní obrázek. Jste to vy.“

„Kde sakra vzal...“

„Nejspíš mu stačilo stáhnout pár sekvencí z kamer, které tu jsou všude. Ale zůstala jste tam po něm prokazatelně vy.“

Judith si nervózně prohrábla vlasy. „Předpokládám, že jste si to stáhl.“

„Myslíte, že jsem měl?“

Neřekla na to nic. Nepochybovala ale o tom, že to udělal.

„Jenom jsem chtěl, abyste o tom věděla.“

Judith se opřela o skleněnou stěnu. „A můžete mi říct proč?“

Pokrčil rameny. „Prostě...“

„Já vím, že ho nemusíte,“ přerušila ho. „Ale Critchell je náš nejlepší programátor. Bez něj by to tady celé šlo do hajzlu. Takže jestli směřujete k tomu, že bych ho měla vyhodit...“

„Sakra, nesměřuju vůbec k ničemu. Jen jsem chtěl, abyste...“

„Jasně. Chápu. Dík za info,“ zavrčela a vydala se chodbou k výtahům.

Blbeček Carbo. Debil. Vlezla do výtahu a zahlásila *druhý suterén*. Dveře se poslušně zavřely a kabina začala klesat. Zaklonila hlavu a zavřela oči. Debil Carbo. A ten zajíc Critchell je stejnej vůl. Na rozdíl od Carba ale nevysílá negativní auru.

Už dávno si všimla, že ji Tim Critchell hltá očima a je z ní hotový. Nic proti tomu. Vlastně jí to dělalo dobře. V šestadvaceti byl nejmladší v celé firmě a jeho rozpaky, kdykoli s ním mluvila, ji bavily. Nikdy by ji ale nenapadlo, že si ji vymodeluje do sexuálního simulátoru. A ještě z ní udělá dominu. Na druhou stranu ale chápala, že všichni tady jsou poznamenaní tím bezútěšným a nekonečným bílým ledovým světem, daleko od civilizace a daleko od normálního života.

Celý Atammik tvořily jen dvě obrovské bílé (!) kostky a přistávací plocha pro zásobovací letadla. V jedné bylo na čtyřech stech metrech čtverečních umístěno čtyři sta tisíc pevných disků napojených na mozek tvořený osmnácti tisíci dvaatřicetijádrovými procesory a osmnácti tisíci grafickými čipy, schopnými zpracovat dvaatřicet biliard operací za vteřinu a spotřebovávající deset megawatthodin elektřiny, což byla polovina spotřeby celého Grónska. Chladicí systém vážil tisíc tun, a to jen díky tomu, že byl vpreparovaný v ledu, jinak by byl desetkrát těžší. Ve druhé bílé kostce pak byly kanceláře a ubytování pro šedesát lidí technického personálu, plus klinika. A to bylo všechno. Celý jejich vesmír.

Judith tu byla už čtvrtý rok a sama si dala maximum šest, i když už po tom prvním to chtěla vzdát. Ale spočítala si, že po šesti letech už bude tak finančně zajištěná, že po zbytek života bude v pohodě. A hlavně v normální civilizaci. Tady byla nejbližší stovky kilometrů daleko. Pokud se tedy vůbec dá mluvit o civilizaci, protože to byli Eskymáci. Vlastně Inuité, jak si říkali. Jejich jediným přínosem světu a civilizaci byla skutečnost, že nezanechávali žádnou uhlíkovou stopu, protože jediným

dopravním prostředkem byla psí nebo sobí spřežení. V Nuuku sice měli i pár vrtulníků a malých letadel, ale to bylo všechno.

Sex jí ani moc nechyběl, protože také používala simulátor (jednou, někdy i dvakrát týdně), který byl naprosto dokonalý. Ale nyní, po rozmluvě s Carbem, ji napadlo, že by možná nebylo špatné zase jednou (po čtyřech letech) vyzkoušet i ten nedokonalý. Bude si muset s Critchellem vážně promluvit. A nejspíš z pozice dominy, když už si k ní připrogramoval tuhle charakteristiku.

8.

Mobil divoce tančil po nočním stolku v rytmu *Whole Lotta Love* právěkejš Led Zeppelin a mně se podařilo otevřít oči až při druhý sloce. Přestože bylo úterý, ráno bylo hnusnější než pondělní. Možná jsem to včera v noci přehnal s Jackem a tou zrzavou Polkou. Ale byla skvělá, zrzavá všude.

Vypotácel jsem se z pelechu, dovrávorál do koupelny a dal si rychlou sprchu. Všiml jsem si, že mi na levým předloktí zůstal otisk polskejch zubů. Svoje jsem si vydezinfikoval Jackem, hodil na sebe hadry a hurá do práce.

Na Russell Street generátory nízkofrekvenčního vlnění všem okolo tunelovaly mozky reklamou na vylepšení ksichtu bioslitinovejma plátkama a o kus dál se z fontány šklebil holografickej žralok s plechovkou koly v zubech. Pak už vstupní hala a bezpečnostní senzory včetně elektronickejch čenichů na prohrabání mobilu. Nepochybně zaznamenaly i včerejš *Hot Bagdad*, ke kterýmu přilepily vysvětlující poznámku *Podnik s erotickéjma službama*. Ovšem majitel Amir Abu-Warda už měl jednu opletačky s drogama, takže kdyby něco, byl jsem tam jakože služebně.

Potom Sářin androidí úsměv, výtah a kancl. Hodil jsem sako

na židli, a ještě než jsem si dal první lok kafe, vydal jsem se přes protikorupční na terasu, abych řekl Lauře *Ahoj* a taky *Seš děsná mrcha, žes včera nepřišla*. Jenže její flek byl prázdný. Nebyla tam. Sakra. Možná to včera přehnala stejně jako já. Třeba s Johnniem Walkerem a nějakým zrzavým Irem.

Vyšel jsem na terasu, zkontroloval panorama toho hnusného města a vytáhl camelky. Než jsem si ale stačil zapálit, vylezla Moni Harberová a houkla na mě, že mám jít do zasedačky.

„Nepočká to?“

„Ne, mají tam jít všichni. Hned. Svolal to ředitel.“

Do prdele. Otráveně jsem strčil balíček zpátky do kapsy a vydal se do útrob baráku. Už tam byli všichni. Jak protidrogový, tak korupce, finance a organizovanéj zločin. Raymond Faenza, šedesátiletý šéf celého baráku v kýčovitě károvaným saku (trochu jako Sherlock Holmes, a možná se tak i cítil), si rukou ulízl svého kohouta a nahodil slabej úšklebek, když mě spatřil jako poslední (černou) ovci šourající se ke stádu. Zasedačka byla narvaná, třicet lidí klovo místa u stolu, ostatní postávali u stěn.

„Takže jsme tu všichni?“ zeptal se úplně zbytečně (když už jsem tam byl i já), a když se nedočkal odpovědi, spustil: „Vážení, neříká se mi to lehce, ale s velkou lítostí a zármutkem vám musím oznámit, že vaše kolegyně Laura Lawerová již není mezi živými.“

Ticho, který se po zasedačce rozlezlo, bylo ještě větší než před vznikem vesmíru. Pokračoval ještě dřív, než to moje neuronová soustava stačila zpracovat.

„Chtěl jsem vám to říct dřív, než se to dočtete na netu. Slečna Lawerová byla před hodinou nalezena ve Fells Point, v opuštěných skladech společnosti Morgham, bez známek života. Policie už je na místě a buďte si jistí, že její smrti bude věnována zvýšená pozornost a pachatelé budou dopadeni a potrestáni.“

„Znamená to, že byla zavražděna?“ ozval se mužskej hlas zepředu.

Teprve teď mi to začalo docházet. Kurva... to přece není možný.

„Ano, zemřela násilnou smrtí. Na místě je již forenzní tým z oddělení vražd druhého okrsku. Příčinu smrti ani přesný čas zatím neurčili.“

„Tak jak víte, že šlo o násilnou smrt?“

„Indicie z místa činu tomu nasvědčují a není o tom pochyb. Marka Howea prosím, ať hned sbalí její počítač a vymontuje z něj pevný disk.“

„Jo,“ ozval se z pravý strany hlas třicetiletýho správce sítě.

„Ze stolu pak případně vezmi všechna paměťová média a zakóduj její účet na naší síti. To je všechno, co jsem vám chtěl říct.“

Znovu si uhladil neposednýho kohouta a odkráčel. Nikdo se ani nepohnul. Hustý neproniknutelný ticho by se dalo krájet. Já slyšel akorát tupý tep někde uvnitř hlavy a přemýšlel o tom, jestli je opravdu možný, aby se to stalo, nebo je to jenom virtuální realita, ze který se snad proberu. Odněkud se ozval ženský vzlyk, potom další. Kamenný sochy se začaly pomalu hejbat. Vrátil jsem se zpátky na terasu a tam si konečně zapálil. Bylo nás tam asi patnáct, kteří si potřebovali zapálit na počest Laury Lawerové. Z protějších oken jsme museli vypadat jako mnohakovínová uhelná elektrárna.

9.

Došel jsem k Lauřinýmu stolu, zrovna když se Howe hrabal v jejích šuplících. Počítač už měl odpojenej.

„Můžu tě vyrušit?“ zeptal jsem se.

Otočil se ke mně. „Jasně. Jsem z toho ještě pořád hotovej. Nemůžu tomu uvěřit.“

„To jsme na tom stejně.“

„Ještě včera tady na tý židli seděla.“

„A už nikdy nebude,“ konstatoval jsem. „Potřeboval bych tě za deset minut dole u serverů.“

„Co se děje?“

„Vysvětlím ti to, až tam dorazíš.“

„Ale já teď musím...“

„Nic nemusíš, sakra. Lauru už to nezachrání. Jediný, co musíš, je bejt za deset minut dole,“ odsekl jsem vztekle a odkráčel zpátky na terasu.

Tam jsem si dal další camelku (ještě pořád nás tam bylo asi deset) a pak sjel dolů do suterénu k serverům. Sál obložený skleněnejma skříněma narvanejma svazkama kabelů, bateriema konektorů a stovkama blikajících kontrollek působil naprosto magicky, což ještě umocňovalo zlověstně temný hučení větráků.

Objevil se za dvě minuty. Třicetiletý klasickej ajťák, takže částečněj asociál s dětsky naivním ksichem zvýrazněným ještě poměrně velkejma ušima. Profesně ale špička, jen sem tam potreboval trochu popostrčit, protože všechno, co se netýkalo kompů, chápal o dost pomaleji.

„Co potrebuješ?“ zeptal se rozpačitě.

„Zavři dveře.“

Když to udělal, podal jsem mu externí disk.

„Co to je?“ zeptal se.

„Netušil jsem, že to budu muset vysvětlovat zrovna ajťákovi. Disk, vole,“ zavrčel jsem.

„No jo, ale co...“

„Než vypreparuješ disk z Lauřina kompu, stáhneš ho na tenhle. Pak mi ho dáš.“

Chvilku jen mlčky zíral na černej disk v mý ruce, jako by něco podobnýho viděl poprvý.

„Takhle to chce pan Faenza?“ zeptal se pak.

„Ne, tak to chci já.“

„A ví o tom?“

„Neví a ani vědět nebude.“

„No...“ Evidentně znervózněl. „Já nevím.“

„Ale víš. A vůbec o tom nepřemejšlej. A hlavně o tom nikde nežvaň. Jestli Lauru někdo sejmul, tak oddělení vražd z druhého okrsku přijde akorát na hovno, tím si buď jistej. A předpokládám, že i ty chceš vědět, kdo jí to udělal.“

„To tady asi všichni, ne?“

„Tím si nejsem tak jistej.“

„Ty myslíš, že to bude na tom disku?“

Panebože, to je ale blbec.

„To neřeš a přines mi ho. Rozhovor je u konce. Udělej, co ti říkám, a všechno bude v pohodě. A hlavně drž hubu.“

Opatrně si disk vzal, jako by byl rozžhavenej, a váhavě ho strčil do kapsy. Pak se na mě podíval.

„Jsi si jistej, že...“

„Jsem si naprosto jistej.“

10.

Maggie Powellová měla pětáctýřicet let, modré oči a rovné špinavě blond vlasy zastřižené v úrovni lícnicích kostí, což jim dodávalo tvar přilby. Ostatně k přilbám měla velice kladný vztah, zvláště k vojenským a obzvláště k těm z druhé světové války, speciálně německým. Měla doma tři. Ovšem na denní nošení byly hodně nepohodlné a navíc se ke všemu nehodily. Vynahrazovala si to tedy kompletní německou nacistickou uniformou.

Tu poslední si koupila před měsícem na eBayi za čtyři sta dolarů (vydřiduši), a stejně to nebyla přesná kopie. Pro ni ovšem

bylo důležité, že měla na rukávu pásku s hákovým křížem a nádhernou čepici s německou orlicí (mnohem pohodlnější, než je přilba) a taky pár zlatých křížů a blesky. Byla celá nádherně černá a dokonale jí padla.

Rozhodla se, že na setkání s Morvenem Crawfordem si ji vezme. Určitě to ocení. Crawford měl osmašedesát a zbožňoval ji. Představil se jí jako spisovatel válečných románů a možná ji zbožňoval právě proto. Seznámili se v kavárně na rohu Betlehard, kam Crawford pravidelně chodil a kde s notebookem položeným mezi šálky kávy datloval válečná dobrodružství.

Podle vlastních slov napsal už dvacet románů. Všechny ale vyšly jen na internetu, nebo přesněji na jeho internetových stránkách, jejichž čtenost nepřekročila padesát ročně (a navíc to mohla být jenom kliknutí omylem, aniž by dotyčný přečetl jedinou řádku).

Už dvakrát ji zval k sobě na kafe, ale pokaždé odmítla. Dneska se naopak rozhodla pozvat na kafe ona jeho, a to k sobě. Nudila se, protože její poslední vězeň, kterého včera vyslychala, byl teď stejně nepoužitelný. Nechala se trochu unést, a tak mu chtěla dát nějaký čas, aby se vzpamatoval, než začne s dalšími procedurami, které už měla vymyšlené. Včera to byly kleště (možná to fakt přehnala) a jako další stupeň chtěla zkusit elektrody, ale na ty ho chtěla mít při smyslech. Navíc se jí zdálo, že tenhle má slabou výdrž, takže bude muset zavolat té krávkě Judith Millneové z Atammiku, koho jí to poslali. Na to, kolik jim platí, bylo tohle fakt zboží druhé kategorie.

Stiskla tlačítko na leštěném mahagonovém stole a během dvou vteřin se ozvalo zaklepání a vešel Igor. Rus s atletickou postavou a krátkým ježkem na hlavě měl kolem krku kožený obojek a kolem pasu bederní roušku, jinak už nic.

„Budete si přát, frau oberführer?“

Měla ho už půl roku a v jeho případě uznala, že to byla výhra v loterii. Tento exemplář silného svalovce rozhodně nemínila utýrat k smrti. Igor neznal žádné důtky, rákosky, igelit, žhavé železo ani elektrody. Z něj si udělala osobního sluhu. Předtím měla dvacetiletého vojína (pořídila mu uniformu Hitlerjugend), který ji samozřejmě také splnil jakékoli přání, a byla s ním docela spokojená. Ale s Igorem to bylo zábavnější, protože přišla na úplně nové způsoby týrání.

„Dones mi tu novou uniformu a z koupelny Fragonard.“

„Který máte na mysli, frau oberführer?“

„Třeba Belle Chérie.“

Igor odběhl a Maggie si zatím zasunula dlouhou Eve do ještě delší cigaretové špičky Widmann. Igor se za minutu objevil s uniformou na ramínku v jedné ruce a flakónem parfému ve druhé. Maggie na něj kývla cigaretou a on zmateně hledal, kam položila zapalovač.

„Je na stolku vedle čtečky, slepče,“ zavrčela na něj.

Vzal ho a připálil jí. Lačně do sebe nasála cigaretový kouř, vyfoukla mu ho do obličeje a pak roztáhla ruce, což bylo znamení, že jí má rozepnout halenku, svléknout a obléct do uniformy. Tohle Maggie vyloženě bavilo. Nechala se od něj ráda převlékat. Nebyl gay, takže měl správné živočišné reakce jako každý chlap, a jakmile se před ním ocitla ve spodním prádle, jeho bederní rouška nedokázala zakrýt ztopořující se penis. Fakt ji to bavilo. Když před ním zůstala jen ve spodním prádle, byla jeho rouška vpředu téměř ve vodorovné poloze. Vsunula si cigaretovou špičku do úst, aby jí mohl stáhnout halenku z rukou a skoro si při té manipulaci na čele vypálil žhavý cejch, což ji pobavilo.

„A trochu sebou mrskni, bude tu za čtvrt hodiny.“

„Jistě, frau oberführer.“

11.

Celý Fells Point bylo ponurý jako nádražní záchodky a ramena přístavních jeřábů na příhradových pavoučích nohách právě předváděly invazi mimozemšťanů. Morghamovy sklady byly až u vody, u betonovýho mola, vybavenýho uzavazovacíma drapákama z meteorickýho železa (pazoury mimozemšťana). Odněkud z dálky halekaly kolizní sirény upozorňující na další tanker vplouvající do přístavu.

Objel jsem hnací bubny pásovejch dopravníků a dál se nedostal, protože mě tam stopli veledůležití maníci z přístavní policie. Stáhl jsem okýnko a vytáhl na ně placku protidrogovýho. Nějakej mladej zajíc na ni chvilku zíral a pak řekl:

„Řeší to baltimorská dvojka, vraždy. Takže asi nic po vás.“

„Aha... a vám neřekli, že oběť u sebe měla dvě kila heroinu?“

Zase se zamyslel, a když usoudil, že na to jeho čelní lalok nemá, mávnul rukou, ať jedu dál. Zasekl jsem to u nakládací komory obestavěný ultrakompaktníma nádržema. Tam už stály čtyry káry z vražd a pohřebák. Vymotal jsem se z auta, znova zamával plackou a hrnul se dovnitř dřív, než někdo stačil zaprotestovat.

Prázdná hala byla nasvětlená, jako by se tu mělo hrát finále NBA. Motalo se tam asi patnáct lidí, v pravým rohu tři zabalení do bílýho igelitu, s bílejma rukavicema a rouškama na ksichtě. Usoudil jsem, že tam bude místo činu a hrnul se k nim. Zastavil mě okvádrovanej veledůžitej chlap s přísným pohledem správce cirkusu.

„Copak byste rád?“

Znovu jsem vytáhl placku. Mrknul na ni.

„Zatím nemáme žádné indicie o tom, že by to souviselo s omamnými látkami.“

Mluvil jako učebnice spisovný angličtiny.

„Na drogy seru. Souvisí to se mnou.“

„Ale nepovídejte. Můžu se zeptat jak?“

„Je to kolegyně. Dřepěla o dva stoly dál.“

„V tom případě vám můžu pouze vyjádřit svou upřímnou a hlubokou soustrast. Dál ale nesmíte.“

Podíval jsem se na něj nejudivenějším pohledem, jakej jsem dokázal. To si dělá prdel?

„To si děláte prdel?“ zeptal jsem se nahlas.

„Kapitán Mike Edwards, oddělení vražd z druhého baltimorského okrsku. Můžete si na mě stěžovat.“

„Běž do prdele, druhéj okrsku,“ zavrčel jsem a levou rukou ho odstrčil, až zavrávorál, a rázoval jsem si to k bílým igelitovým duchům.

„Vyhoďte ho!“ uslyšel jsem za sebou, ale to už jsem odstrčil i jednoho zabalenýho igelitáka a zíral na Lauru Lawerovou. Nebo spíš na to, co z ní zbylo.

Stála tam nahá, s roztaženějma rukama přibitýma stovkovejma hřebíkama ke zdi. Rozpáraná od krku až dolů, s vyhřezlejma střevama. A taky měla vydloubnutý oči. Asi chtěli mít jistotu, že v nich nemá načipovaný kamery. A pak ji museli vykuchat, aby se dostali k paměťový jednotce, kdyby ano. Kurva.

Na rameni jsem ucítil něčí ruce. Vztekle jsem je ze sebe strhnul, aniž bych se otočil, ale hned se mě chopily další dvojce. Uniformovaní policajti. Zkroutili mi pravačku za zádama a odváděli mě.

„Tady nemáte co dělat,“ uslyšel jsem toho napravo.

„Běž do hajzlu,“ zavrčel jsem jenom a ani se moc nevzpouzel, protože tady jsem opravdu už neměl co dělat.

Přitáhli mě před toho profesorskýho blba Edwardse.

„Takže vy jste měl pracoviště vedle oběti?“ zeptal se.

„Můžete říct těm pablům, co mě drží, aby mě pustili?“

„Jistě. Až vás posadí do přistaveného auta. Pojedete s panem vyšetřovatelem Guppim.“

„Co je zase tohle za blbost?“

„Je z FBI. Má zájem si s vámi promluvit. Položit vám pár otázek.“

„Jakých, kurva?“

„Pan Guppi má výpis od operátora. Včera večer jste oběti dvakrát volal.“

„To jakože jsem ji vykuchal já?“ vyvalil jsem na něho oči a měl jsem děsnou chuť mu dát do držky.

Zavrtěl hlavou.

„Pan Guppi vám to nepochybně vysvětlí,“ oznámil s líbez-
ným úsměvem sňatkového podvodníka.

„Jděte všichni do prdele,“ stačil jsem ještě říct, ale to už mě vedli ven.

K černému volvu.

12.

Scott Guppi, FBI Baltimore, stačil jsem si přečíst na plastovém průkazu, kterej mi strčil pod čenich. Měl hranatou postavu i ksicht, hustý černý vlasy a kotlety skoro až pod bradu. Kdyby mi neukázal tu placku, tipoval bych ho na drogovýho dealera. Dřepěl na sedadle spolujezdce a za volantem seděl uniformovanéj policajt. Evidentně byl vyděšeněj, i když jsem nechápal z čeho. Ti dva poskoci mě usadili na zadní sedadlo a zabouchli za mnou dveře.

„Všechno OK?“ zeptali se ještě Guppiho.

„Jasně. Zmizte.“

Zmizeli přesně, jak řekl.

„Vo co de?“ zeptal jsem se otráveně.

„Trochu se projedeme.“

„Cože? Nikam nejedu,“ oznámil jsem a chtěl vystoupit, jenže to nešlo.

Ta svině mě tam zamkla.

„Co chcete? Snad si fakt do prdele nemyslíte, že bych s tím moh mít něco společnýho?!“

Guppi se otočil dozadu na mě.

„Ne, uklidněte se. To si opravdu nemyslím. Ale Laura Lawe-rová byla důležitým článkem jisté tajné operace. Proto s vámi potřebujeme mluvit.“

„Tak mluvte.“

„Tady ne. Projedeme se.“

„Kam?“

„Do řídicího střediska operace.“

„Nemyslím, že by to bylo nutný.“

Policajt za volantem zapnul elektriku a vůz se rozjel.

„Já myslím, že ano,“ poznamenal pabl z FBI a otočil se zpátky dopředu.

Vymotali jsme se z Fells Point, ale k mému údivu jsme nezamířili do centra na Lexington Terrace, kde má FBI svý orlí hnízdo, ale opačným směrem, na Point Breeze.

„Vy jste se přestěhovali?“ nedalo mi to.

„Říkal jsem vám, že ta operace je tajná,“ zadrmlil, aniž by se otočil, „a proto jsme její řídicí centrum dislokovali.“

„Doufám, že ne někam do prdele, třeba na Floridu.“

Na to neřekl nic. Možná už jsem ho přestal bavit. Objeli jsme Ruket Terminal s jeho posuvnejma hydraulicejma rampama a pokračovali dál směrem na Dundalk. Vytáhl jsem mobil, abych zavolal šéfovi, že si na mě vyskakuje nějaký debil od FBI, ale asi mě zmerčil ve zpětným zrcátku, protože nervózně vyštekkl: „Žádný hovory!“

„Jak do prdele žádný hovory? Jsem zatčenej?“

„Nejste zatčený. Ale žádný hovory.“

„S tím si poser nohu,“ zavrčel jsem a navolil na displeji Faenzu.

Ještě než jsem stačil stisknout zelené tlačítko, ten pablík přede mnou se vztekle otočil a vyrazil mi ho z ruky. „Řekl jsem žádný hovory!“

Tak tohle fakt poslal. Shýbl jsem se a začal hledat mobil pod nohama. Když jsem ho konečně našel a narovnal se, měl jsem před čumákem hlavěň glocka.

„Žádný hovory, kurva,“ zasyčel. „Schovej to.“

Vývoj situace naznačoval, že se svět vykloubil do nepravděpodobnějších dimenzí, který můj mozek nepobral. Strčil jsem ho zpátky do kapsy, protože jsem to fakt nebyl schopný vyhodnotit. Bude mi to asi chvíli trvat. Nicméně jsem zbystřil. Tohle nebylo normální.

Mrknul jsem ven. Už jsme byli u Mid Atlantiku. Hlavní kontejnerový překladiště lemovaly cylindrické nádrže a pře-tlakové tanky z purpurově černé slitiny, nad kterými stoupala hustá bílá pára, místy protržená transmisními stožáry. Byly hezké, protože jim dopolední slunce dodávalo zvláštní perleťovou lesk. Na molu hučely silné servomechanismy pohybující obrovskými mostovými jeřáby a na chromopolymerových lanách se houpaly šestimetrové kontejnery s čínskými znaky.

Operace fakt musela být supertajná, když si na krytí vybrali tenhle chemicko-průmyslový humus. Zajeli jsme až dozadu k jedné z plechových hal, napůl zrezlý a s urvanými okapy. Tohle totální utajení vypadalo, že snad připravují převrat Evropské unie. Zámky u dveří auta cvakly a Guppi vylezl ven. Vylezl jsem taky a protáhl si záda. Guppi obešel přední kapotu a zastavil se u dveří řidiče. Kývl na něj, aby stáhl okýnko. Udělal to. A pak se stalo něco absolutně neskutečného. Guppi

vytáhl glocka a střelil ho přímo mezi oči. A pro jistotu pak ještě dvakrát do hrudi.

Což byla chyba.

Reagoval jsem totiž ještě dřív, než policejním mozkiem prolítla první kulka. Skočil jsem do uličky mezi vyskládaný euro-palety a veškerou energii soustředil do nohou. Zaslechl jsem další výstřel a dva metry přede mnou se odštípl trs třísek. Skočil jsem do boční uličky a hnal se dál. Končila vyvrácenejma vratama do haly.

Vlétl jsem do ní. Byla z půlky zaskládaná plechovějma barelami, ze kterejch už kdysi dávno rez sežrala nátěr a někde i ten plech. Některý byly olezlý šedivou plísní. Prohnal jsem se mezi nima až na druhou stranu a doufal, že tam budou další vrata ven, ale nebyla. Kurva! Vydal jsem se napravo podél stěny a zaslechl jsem, že ta svině Guppi už je taky v hale. Dřepnul jsem si za tři dřevěný bedny a vytáhl mobil. Chtěl jsem zavolat 911, ale pak jsem se zarazil. Laura mlela něco o spiknutí s těma nejvyššíma figurama. Že mají pod palcem všechno. Do prdele.

Slyšel jsem, jak se Guppi opatrně plíží halou. Neviděl jsem ho a on mě zatím taky ne. Do prdele, mám vůbec komu zavolat? Komu můžu věřit, když ten debil, co po mně jde, má placuku FBI? Co když je v tom zapojenej i Faenza od nás? A policejní šéf? A linka 911? Do hajzlu. Zůstal ještě vůbec někdo?

Došlo mi, že jsem až po krk ve sračkách. Linda. Moje rozkošná, neovladatelná a nevyzpytatelná dcera u baltimorský policie. Dělá sice až na opačným konci města, ale věřil jsem, že ji ještě ta chobotnice neschlamstla. To by mi snad řekla. Navolil jsem její číslo. Cítil jsem, že Guppi je blízko. Zvonilo to, ale nebrala to. Možná není ve službě. Sedí v nějakým blbým vietnamským nehtovým studiu a nechává si lakovat pařáty.

Guppi teď nemohl být dál než pět metrů ode mě. Konečně to zvedla.

„Nekecej, že sis vzpomněl, vlku?“ uslyšel jsem její rozverný hlas.

„Jsem v prdeli, pampeliško,“ vyhrkl jsem.

„Cože?“

„Přístavní molo Mid Atlantiku. Plechová hala. Pošli sem...“

Zbytek přerušil výstřel a do ksichtu se mi zabořilo pár odstěpků omítky. Minul. Pustil jsem mobil a jedním skokem byl u další bedny. Jenže najednou stál přímo nad ní. Mířil mi tím zasraným glockem někam na krk.

„Tos posral, Delaney,“ zaskřípal zubama a jeho ksicht byl zkřivenej vztekem.

„Nezmáčkneš to. Už sem jedou.“

Zavrtěl hlavou. „Pozdravuj tam nahoře, blbe.“

Zmáčkl to.

13.

Maggie Powellová přijala Morvena Crawforda v rozlehlém obývacím pokoji, který měl místo oken jen úzké štěrbinu střílen a jehož celou čelní stěnu pokrývala nacistická vlajka v sametové verzi. Frau oberführer na sobě měla nažehlenou nacistickou uniformu, ovšem zapnutou pouze od půlky, aby vynikl její krk a hlavně nastupující křivky ňader, které na patričních místech vytvarovaly uniformu do poměrně velkých polokoulí, na jejichž vrcholech visely válečné kříže. Nebylo to zrovna předpisové ustrojení, ovšem ospravedlňovala si to tím, že teď není ve službě.

Crawford z ní byl u vytržení, protože přesně takové odvážné válečné amazonky popisoval ve svých románech a jediné, co mu na Powellové chybělo, byl těžký luger (který by měla mít zavěšený v pouzdře u pasu).

„Posaďte se, pane Crawford,“ řekla milým hlasem a ukázala

na hluboké křeslo u stolku z jantarového skla, v němž byla vy-
pískována říšská orlice.

„Říkejte mi Morvi,“ hlesl rozpačitě Crawford a posadil se.

„Dík, Morvi. Mně můžeš říkat oberführer Mag,“ zareagovala Maggie a posadila se naproti němu. „Dáš si čaj, kafe, nebo něco ostřejšího?“

„Možná něco ostřejšího,“ hlesl Crawford, pořád ještě poněkud rozhozený z jejich tří rozepnutých knoflíčků volného saka.

„Igor!“ zahalekala Maggie.

Vysoké profilované dubové dveře na druhé straně místnosti se otevřely, vešel Igor v uniformě nejobyčejnějšího sovětského vojína (stála skoro stejně jako ta její, takže majlant) a Crawford zalapal po dechu.

„Dva koňaky,“ vyštěkla a Igor zase zmizel.

„Přinesl jsem vám knížku,“ řekl nesměle Crawford a položil na německou orlici tlustopis, na jehož obálce byl hořící křížník a nad ním ozdobný nápis *Smrtící válka nad Atlantikem*. „Vytiskl jsem vám ji a...“

„Netykáme si náhodou?“ usmála se na něj Maggie.

„Jo... vlastně jo, oberführer Mag... Nechal jsem ji vytisknout a svázat. Je tam i romantická linka, protože velitelka jedné z ponorek...“

„Nemusíš mi říkat obsah, Morvi, ráda si to přečtu,“ přerušila ho Maggie a do místnosti vešel Igor se zlatým táckem, na kterém stály dvě skleničky s koňakem.

Opatrně ho položil vedle *Války nad Atlantikem*, pak se narovnal a zeptal se:

„Ještě nějaké přání, meine frau oberführer?“

„Zmiz.“

Igor se uklonil a zmizel za těžkými dubovými dveřmi. Maggie pozvedla svou skleničku. Crawford to udělal po ní.

„Tak na úspěch tvé knihy.“

„Děkuju.“

Přítukli si. Pak Maggie ukázala na knihu.

„Děkuju moc. Jak se ti jen odvděčím, Morvi?“

„Je i s mým vlastnoručním podpisem,“ hlesl Crawford plaše.

„Toho si považuju,“ usmála se.

„Tak jsem myslel... jako...“

Maggie si všimla, že je evidentně v rozpacích. Naklonila se, aby postavila prázdnou skleničku na stůl a umožnila mu hlubší pohled do její zpola rozepnuté uniformy, kterou tíha válečných křížů otevřela ještě víc.

„No, nevím, jak to říct, aby to nevypadalo, jako že...“

„Co máš na mysli?“ pobídla ho.

„No myslel jsem... třeba kalhotky.“

Zrudl.

No vida. Starý pán ulítává na ponorkách, křížnících a kalhotkách. Pobavilo ji to. A byla zvědavá, jak jí řekne, že nechce ty, které ještě nerozbalila, ale použité, protože jinak jí to nedávalo smysl.

„Jestli jsem se tě nějak dotkl,“ začal koktat, „tak...“

„Ne... ne, to je v pořádku. Každý sbírá něco jiného. Já třeba válečné kříže, ty kalhotky. Proč ne?“

„Jo... proč ne?“

„Mám v prádelníku sadu z Victoria's Secret. Ještě nerozbalenou. A představ si, že ti blbové nemají žádnou variantu s hákovým křížem.“

„No... já myslel... jakože...“

„Co jsi myslel, Morvi?“ bavila se jeho rozpaky.

„No, jako když jsem ti dal knížku s vlastnoručním podpisem, tak že bys mi je mohla dát taky s nějakým podpisem.“

„To není problém, ráda ti je podepíšu.“

„To ne...“

„Nebo nechceš?“

„Já to myslel... jakože kdybys mi dala třeba ty, co máš na sobě, tak by určitým způsobem byly taky s tvým podpisem.“

A bylo to venku. Crawfordovo tělo se i v osmašedesáti prokrvovalo docela dobře, protože byl teď rudý celý, včetně nosu a uší. Maggie se opřela do křesla a založila si ruce za hlavou.

„Chceš je hned, nebo si je vezmeš až při odchodu?“

14.

Linda Delaneyová přijala zmatený hovor od vlka na místě spolujezdce v policejním autě na Monroe Street a poté, co linka oněměla, jí bylo jasné, že jde o něco hodně vážného. Normálně jí táta volal hodně zřídka, nebo spíš nikdy, a musela volat ona jemu, aby se přesvědčila, jestli ještě vůbec existuje. V polovině případů (když to náhodou vzal) jí svou existenci velmi stručně potvrdil, ve druhé jen poslal textovku, že je všechno OK.

Když to náhodou vzal, hlásil se *Tady tvůj vlk samotář a ochránce*. Tentokrát na to ale neměl čas. A když po několika vteřinách zaslechla v mobilu výstřel, věděla, že je zle. Pak už neslyšela nic. Jen ticho. Ještě minutu do mobilu křičela, co že se stalo. Když se nedočkala odpovědi, vzdala to a zavolala na první okrsek, kde znala Stana Goldberga. Snažila se uklidnit, aby nepůsobila zmateně (i když to moc nešlo), a poprosila ho, aby do Mid Atlantiku poslal zásahovku, že právě obdržela tísňové volání od táty, který má asi problémy. A ať lokalizuje jeho mobil, který je pořád aktivní, a ať projde haly na přístavním molu a hlavně ať sebou mrskne, protože jde asi o život.

Stan Goldberg Lindu miloval. Tedy alespoň ty dva dny před rokem, kdy se seznámili na školení vedoucích policejních pracovníků v Penn North a kdy pak v noci na pokoji hledal olivu, kterou si schovala do kalhotek. A byl úspěšný. Takže jí teď slíbil, že tam okamžitě někoho posílá. Linda mezitím dorazila do

Woodbrooku, kde měli hlášenou rvačku se střelbou. Na místě kromě davu čumilů zůstali ležet dva zranění a podle obrovské kaluže pod jedním z nich to vypadalo, že poměrně těžce. V dálce už bylo slyšet houkání záchranek. U toho v krvavé kaluži to ale vypadalo spíš na pohřebák.

„Odstupte, do prdele, na deset metrů,“ uslyšela kolegu Billa Taneryho, jak se snaží zpacifikovat obecenstvo hypnotizované čerstvou krví.

Vnímala ho ale jenom napůl, protože měla plnou hlavu přerušného vlčího hovoru z Mid Atlantiku. Co se tam do prdele mohlo stát? A proč sakra volal jí, a ne rovnou 911? Něco bylo špatně. Zнала ho a o to větší starost o něj měla. Vlč samotář, jak si sám říkal, se pořád snažil stavět do role superhrdiny, jak je v pohodě, neohrožený, jak je nad věcí. Kapitán Amerika s Batmanem dohromady. Říkal tomu pozitivní myšlení a ona mu vždycky odpovídala, aby jednou na to své pozitivní myšlení nedojel. Do hajzlu.

„Natáhmem pásku... Lindo, slyšíš mě?“ Konečně se otočila na Billa, který v ruce držel kotouč s výstražnou páskou *Policie – nevstupovat*.

„Jo, sorry.“ Vzala si od něj konec a šla ho uvázat k nejbližší pouliční lampě.

„Tak uхни, kurva,“ zavrčela na jednoho blba, který se snažil mobilem fotit nešťastníka v kaluži krve. Uvázala pásku a v kapse se jí rozdrnčel mobil. Okamžitě ho vzala. Stan Goldberg.

„Jo, slyším tě.“

„Mám zprávy od zásahovky z Mid Atlantiku. Jsou na místě.“ Odmlčel se.

„No a dál, do prdele?“

„Je tam jeden mrtvý uniformovaný policista střelený do hlavy a do břicha. Dalšího těžce zraněného odváží záchranka do nemocnice. Průstřel krku a hrudi.“

„Je to táta?“

„Nevím, neměl u sebe žádný doklad. A mobil jsme taky našli. Ten se odmlčel chvilku po tom, co jsi volala. Asi ho někdo stačil sbalit a zničit. Takže fakt nevím. Ale jestli tam byl...“

„Sakra, jak je na tom?“

„To nevím. Prostě ho odvezli. Zavolej si do Hopkinsovy nemocnice.“

„Díky, Stane. Máš to u mě.“

„Rádo se stalo. Nezajdem někdy na kafe?“

„Určitě jo. A teď promiň, musím to vyřídit.“

„Jasně. Měj se.“

Linda strčila mobil do náprsní kapsy a musela si sednout na obrubník.

„Děje se něco?“ zeptal se Bill.

„Jo. Mám problém s tátou. Zavolej sem, prosím tě, ještě někoho od nás. Nezvládám to. Budu muset do nemocnice.“

„Něco vážného?“

„Jo. Beru si auto.“

15.

Zaparkovala v podzemních garážích Hopkinsovy nemocnice a hrnula se na urgentní příjem. Jenže tam se nedozvěděla vůbec nic. Jenom to, že z přístavu opravdu dorazila záchranka s těžce zraněným. Jinak nikdo nic nevěděl a nikdo se s ní nechtěl bavit, přestože šermovala policejním průkazem. Vrátila se do auta, rozhozená ještě víc než předtím. Sedla si za volant a zahleděla se na přístrojovou desku. Do prdele, do prdele. Co teď?

Nepochybovala o tom, že ten, koho z Mid Atlantiku odvezli, je její táta. Vlk je postřelený. Pyšný neohrožený vlk. Vzpomněla si v té souvislosti na Karkulku. Nejlepší kamarádka ze

střední. Milovala červenou, tak jí říkali Karkulka. Kolik blbin a průšvihů spolu zažily... Po maturitě jí zmizela z dohledu, ale před rokem se ozvala. Setkaly se a zase to pořádně rozjely, jako na střední. Až do rána. A přestože byly obě opilé, Karkulka jí odmítla říct, kde a co dělá. Byla děsně tajuplná. Jediné, co jí sdělila, bylo to, že kdyby měl vlk problémy, ať se určitě ozve, že mu to dluží. Což byla pravda. Dlužila mu toho hodně.

Vytáhla z kapsy mobil, navolila ikonu Červené Karkulky a stiskla *Volat*. Nebrala to, i když to nechala vyzvánět víc než minutu. Poslala jí textovku: *Zavolej prosím. Vlk má problém.*

16.

Denis Singlettary měl na sobě maskáče a v rukou opakovací kulovnici Remington 920, opatřenou zásobníkem na čtyři náboje a kvalitním optickým zaměřovačem. Byl opřený o kmen mohutné sekvoje a očima bloudil mezi propletenci lián, listy kaučukovníku a květy orchidejí, jestli mezi tím vším zeleným zmatkem nezahlédne aspoň kousek pruhované kožešiny.

Jeho prales měl rozlohu nějakých dvacet hektarů a ujistili ho, že ve vymezené lokalitě jsou nejméně dva kusy tygra indického. Jenže on už se tou tropickou flórou prodíral hodinu a zatím na nic, co by se podobalo tygrovi, nenarazil. Akorát na ještěrky, hady a otravný hmyz (ten si do hajzlu nezaplátil, to byl asi bonus firmy). Překročil napůl uhnílý kmen banánovníku, když se mu v zadní kapse rozvibroval mobil. To snad ne. Někdo se asi zbláznil. Rozhodně ho nemínil brát, když je na lovu.

Pokračoval dál s očima těkajícíma mezi listy. Ten, kdo s ním chtěl mluvit, byl ale asi zoufalý vytrvalec. Po dvou minutách to vzdal, jenže za dalších pár vteřin volal znova. Sakra. Zastavil se, opřel pušku o kmen a vibrující mobil vysvobodil z kapsy.

Do prdele, nejvyšší management. Co sakra můžou chtít tak důležitého? Dobře vědí, že je na lovu. Už ho chtěl strčit zpátky do kapsy, když se zarazil. Co když je to důležité upozornění? Varování? Co když někde udělali chybu? Vzpomněl si, jak mu připomínali, že kdyby měl problémy, pomoc u něj nedokáže být dříve než za čtyři minuty. Ujistil je, že problémy mít nebude. Ale co když něco zprasili oni? Co když... Vzal to.

„Singlettary,“ zabručel otráveně do mobilu. „Voláte nevhod.“

„Omlouvám se, já vím,“ uslyšel ženský hlas.

Poznal jednu z důležitých figur, se kterou doladoval smlouvu.

„Opravdu vás nerada ruším, pane doktore, ale mám problém.“

„Lovím zrovna toho vašeho tygra. V čem je problém?“

„Nesouvisí to s tygrem.“

„Tak s čím? Jsou tu někde jedovatí hadi? Nebo pavouci?“

„Vůbec to nesouvisí s lokalitou, ve které se nacházíte. Souvisí to s Hopkinsovou nemocnicí.“

„Cože?“

„Jak říkám... kdyby...“

„A to mi voláte sem?“ skočil jí rozmrzele do řeči.

„Ještě jednou se omlouvám, ale věc nesnese odkladu.“

Singlettary se otráveně posadil na pařež.

„Potřebuju vaši spolupráci,“ slyšel v mobilu.

„Jestli jste si nevšimla, tak už v té nemocnici dávno...“

„Já vím, já vím. Ale taky vím, že ještě pořád komunikujete s některými lidmi a kolegy odtamtud,“ poznamenala.

„Pořád si mě považují. Ostatně dělal jsem tam náměstka ředitele čtrnáct let. Provozního náměstka. To je jeden z nejdůležitějších lidí v tom obludném kolosu.“

„Já vím.“

„Vlastně jsem tu nemocnici řídil.“

„Ano, slyšela jsem. A určitě tam máte ještě i dnes velký vliv a vaše slovo jistě něco znamená.“

„O tom nepochybuje,“ zabručel Singlettary a zarazil se. „Kam tím míříte? Potřebujete protekci v nemocnici?“

„Něco podobného.“

„Není problém. Vy osobně? Nebo vaše dcera, rodiče?“

„Osoba mně blízká.“

„Rakovina? Leukémie?“

„Nic takového. Teď tam přivezli jednoho těžce raněného. Střelná poranění. Potřebuju, aby mu byla věnována nejvyšší péče a aby byl za každou cenu zachráněn.“

„Každého, koho tam přiveze záchranka, se snaží za každou cenu zachránit. Aspoň za mých dob.“

„Já vím. Ale stejně... Chtěla bych, aby tohoto raněného dostal na starost opravdu největší profík a udělal pro jeho záchranu všechno. Vážně mi na tom hodně záleží. Možná bych vám pak mohla poskytnout i nějaký bonus mimo smlouvu.“

„Jak to myslíte?“

„No... já nevím... Chtěl jste původně tygra ussurijského, ne?“

„Jo. A vy jste mi řekla, že toho má už jen pár zoologických zahrad a že je to nemožné.“

„Možná ne tak úplně nemožné.“

„Vy byste dokázala...“

„Myslím, že ano. Jeho život za život ussurijského tygra. Bereťe?“

Singlettary chvíli váhal, než řekl: „Pokusím se. Jak se dotýčný jmenuje?“

„Jon Delaney. Ale nevím, jestli ho vůbec identifikovali. Měli ho tam přivést před půl hodinou z Mid Atlantiku.“

„OK,“ řekl Singlettary. „Dám vědět.“

Ukončil hovor a vytočil číslo Hopkinsovy nemocnice. Ussurijský tygr za to stál.

17.

„Tady Singlettary. Kdo má dneska službu jako šéf na urgentním příjmu?“

„Dobrý večer, pane doktore. Pan doktor Huskin.“

„Spojte mi ho.“

„Hned to bude. Přeji vám příjemný den.“

Krátká pauza byla vyplněna Mozartovou Malou noční hudbou.

„Zdravím, pane doktore, tady Justin.“

„Čau, pardále. Máte na příjmu nějakýho chlapa se střelným zraněním.“

„Cože? O tom nevím.“

„Ale já jo. Potřeboval bych se hned spojit s tím, kdo ho má na stole.“

„Moment... já tady žádný střelný zranění hlášený nemám.“

„Já ano.“

„Asi ho ještě nerozbalili. Máme teď na příjmových operačních sálech šest lidí. Moment... z toho čtyři jsou muži.“

„Bude to jeden z nich.“

„Mám tu autohavárii...“

„To není ono.“

„... bodnutí nožem po manželské hádce...“

„Taky ne.“

„Dva průstřely.“

„To je on. Kdo ho dělá?“

„Je tu napsanej Townhead.“

„Spoj mi ho. Potom ti všechno vysvětlím.“

„Příbuzný?“

„Později. Teď potřebuju Townheada.“

„Jo... hned to bude. I když nevím, jestli to vezme, když operuje.“

Zase Malá noční hudba.

„Linkinová, prosím.“ Hodně mladý hlas, téměř holčičí. Odhadl ji na sestru těsně po škole.

„Denis Singlettary. Chtěl jsem přepojit na doktora Townheada.“

„Přepojili vás správně. Tohle je jeho telefon. Ale teď s ním nemůžete mluvit. Má obě ruce v břišní dutině... Tedy ne ve své.“

„A předpokládám, že ani ve vaší.“

„Prosím?“

„Potřebuju s ním mluvit.“

„Vždyt vám říkám, že má ruce...“

„Tak ať je vytáhne a vezme si na chvílku telefon.“

„Nezbláznil jste se, pane?“

Panebože. Fakt musí být úplně nová. Mladá husička. Jméno Singlettary určitě nikdy neslyšela.

„Tak podívejte, kočička. Okamžitě mu ten telefon předejte, nebo je tohle vaše poslední hodina v Hopkinsově nemocnici.“

„Prosím?“ Teď už zněla trochu vyděšeně.

„Jak jsem říkal, chci Townheada. Hned!“

Pauza. Tentokrát ne s Mozartem, ale jen s příkazy asistentům.

„Tak co je kurva s tím Townheadem?!“ zařval našťvaně Singlettary do mobilu.

„Operuje a...“

„Tak mu sakra dejte aspoň mobil k uchu.“

„Aha... tak moment.“

Slyšel, jak oznamuje Townheadovi, že má hovor.

„Vy jste se asi posrala, ne?“ slyšel ho vzdáleně.

„No, ale on říkal, že je to nutné, jinak prý jsem skončila.“

Singlettary i v mobilu poznal, že kočička má slzy na krajíčku.

„O co jde? Bomba v nemocnici?“

„Ne... jakýsi Singlettary či co.“

„Do prdele... takže bomba v nemocnici.“

„Prosím?“ vyděšený dívčí hlas odněkud zezadu.

„Dejte mi ho na ucho. A vy do prdele držte tu svorku pořádně... Jste to vy, náčelníku?“ uslyšel Singlettary teď už zcela zřetelně z mobilu.

„Jo, jsem to já.“

„Co se děje? Hoří?“

„Skoro. Měl bys mít na stole chlapa, o kterýho je zájem.“

„Havárka na Beltway? To je přeražená páteř, vnitřní krvácení...“

„Ne, to není on. Dva průstřely.“

„Jo tenhle. Ten už je hotovej.“

„Jak hotovej?“

„Před deseti minutami jsem podepsal exitus. Neměl šanci. Zatím ani nevíme, kdo to byl. Bez identifikace.“

„Takže je po něm?“

„Jo, definitivně. Sorry. Někdo známej? Nebo snad příbuznej?“

„Nech to plavat. Dík.“

Singlettary ukončil hovor. Ussurijský tygr nebude. Do prdele. Kdyby aspoň dostal tohohle indického. Vytočil číslo předchozího hovorů.

„Slyším vás. Volal jste do té nemocnice?“ Byla pořád stejně nervózní, jako před půl hodinou.

„Jo, volal.“

„A co?“

„Právě jsem přišel o ussurijského tygra.“